der man Systuer, Vævestue og et Vaskeri. Samlingsstedet for Eleverne i deres Fritid er en stor og hyggelige Dagligstue, hvortil

Ellen Schepelern.

Venner af Foreningen har skænket et Klaver og to Bogskabe med udmærket Læsning. — Alt i Hjemmet er indrettet saa praktisk og hygiejnisk som vel muligt, men uden nogen som helst Overdaadighed for at de unge ikke skal stille Fordringer til Livet, som dette ikke kan tilfredsstille paa et senere Tidspunkt. Man haaber saaledes at kunne opdrage dem til en Gang at gaa ud i Livet som dygtige, solide Arbejdere med kristelig-moralsk Tankegang og Handlemaade.

Forstander for den nye Opdragelsesanstalt, som har faaet Navnet Katrinebjerg, bliver Frk. Thyra Ræder, der i 4 Aar har arbejdet ved „Kvindehjælpen", og som af Fru Schepelern omtales som en udmærket Arbejder, der har udført sin Gerning med sjælden Opofrelse og Forstaaelse.

Den 17. September indviedes Hjemmet ved en smuk Højtidelighed, hvortil en større Forsamling var indbudt. Desværre var Fru Schepelern selv forhindret i at være til Stede, da hun i længere Tid havde været alvorlig syg, og skønt betydelig bedre dog endnu ikke kunde forlade sit Sygeværelse. Paa sin Hustrus Vegne gjorde Pastor Schepelern derfor rede for Bygningens Forhistorie og meddelte, at hun samme Dag havde haft den Glæde, at Hjemmet havde faaet Statsaner-

Thyra Ræder.

kendelse. Han omtalte, hvorledes Synet af den moralske Elendighed blandt de unge Piger i Forbindelse med en indre tvingende Magt havde drevet hans Hustru ind i Arbejdet, bragte hen-

---

bøger, det gamle og det ny Testamente, den store og den lille Katekismus læste hun fra Ende til anden. Ganske vist fandt hun i den gamle Bibeloversættelse Oplysninger, som man ikke plejer at give smaa Piger, og fremsatte i et Sprog saa ligefremt, som kun Læger i Almindelighed betjener sig af, men hun var dog baade for ung og for ivrig til at opholde sig nærmere derved. Men da hendes Bedstemoder en Dag sagde til hende, at de smaa Børn vokser frem under Kaalbladene, kunde hun dog ikke bare sig for at smile og sagde, at hendes Ave Maria lærte hende, at de smaa Børn kom et helt andet Sted fra.

Otte Aar gammel fik hun en Bog i Hænde, som hele Livet igennem skulde blive hendes kæreste Læsning, det var Plutarchs: „Berømte Mænds Liv".

Hun fordybede sig med Begejstring i den græske og romerske Oldtids Historie, i dens Love, dens Institutioner. Allerede dengang begyndte hendes Hjerte at skælve af Betagelse ved Ordene: Ære, Frihed og Fædreland. Hun sværmede for de gamle Republiker, saa i dem den ideale Statsforfatning og oversaa ganske, at de ogsaa havde deres Skyggesider.

„Over Leonidas og Miltiades," siger hun selv, „glemte jeg Sokrates' Død og Aristides Landsforvisning."

Imidlertid nærmede Tiden for hendes første Altergang sig, og hendes følsomme Sind blev i den Anledning et Bytte for religiøse Anfægtelser, som overvældede hende i den Grad, at hun kun 11 Aar gammel bønfaldt sine Forældre om at maatte tage Ophold i et Kloster. Hendes Fader rørtes over saa megen religiøs Iver hos saa ungt et Barn og indvilligede i, at hun et Aar ombyttede sit Hjem med et Nonnekloster. Det var virkelig en Tid hendes Tanke at tage Sløret, men hun nænnede ikke foreløbig at tale til Forældrene derom og vendte, da Aaret var udløbet, tilbage til Hjemmet. Her kastede hun sig atter over Læsningen, og hendes historiske Studier og Studiet af den nyere Tids Filosofi, som hun nu fik i Hænde, førte hende mere og mere bort fra Klostertankerne og tilbage til Livet. Hun begyndte at anstille Sammenligninger mellem Oldtidens Historie og Frankrigs Historie i den nyeste Tid, mellem den republikanske Forfatning i det gamle Grækenland og Italien og Ludvig d. XV's affældige Kongedømme, og Sammenligningen faldt selvfølgelig ikke ud til Fordel for det sidste.

Intet Under, at et Besøg, hun i sit femtende Aar sammen med sin Moder og nogle af Familiens Venner aflagde i Versailles hos en af Marie Antoinettes Kammerfruer, ikke fyldte hende med nogensomhelst Beundring for Ludvig d. XV's Hof. Hun ærgrede sig over, at hele dette kostbare *asiatiske* Apparat, som hun udtrykte sig, kun var sat paa Benene for at hæve nogle enkelte i og for sig ganske ligegyldige Individer højt over alle andre. Da hendes Moder efter nogle Dages Ophold spurgte hende, om hun var tilfreds med sit Besøg, svarede hun: „Ja, forsaavidt, som det snart er forbi; thi skal jeg være her endnu nogle Dage, vil jeg komme til at hade disse Mennesker saa stærkt, at jeg slet ikke ved, hvorledes jeg skal faa Luft for mit Had."

Ganske naturlig førte hendes Had til den gamle Regeringsform, som